

TỦ SÁCH
TUỔI HOA

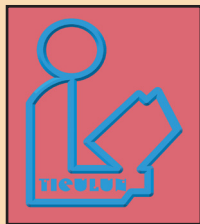
UẤT KIM HƯƠNG

TỬ ĐÌNH HƯƠNG

TỬ ĐÌNH HƯƠNG

UẤT KIM HƯƠNG

CHƯƠNG MỘT

Thật tâm thường. Thật điều hòa. Tôi muốn dùng những chữ đó để nói đến cuộc sống hiện tại của tôi : Cuộc sống tu hành. Một cuộc sống có thời khắc biểu và được lặp lại từng ngày một. « Không có niềm tin các con sẽ nhàm chán ». Mẹ Bề Trên bảo thế. Và tôi cũng nhận thấy thế. Từ năm giờ sáng đã phải vùng dậy « Tạ ơn Chúa ». Liền sau đó vệ sinh cá nhân. Kinh sáng, nguyện gẫm và thánh lễ chiếm hai giờ. Rồi điểm tâm, ménage, đến trường. Mười một giờ rưỡi rời lớp, mệt khờ ! Lại lo dọn bàn cho bữa trưa. Sau đó rửa bát, chùi nhà cơm, nghỉ rồi tiếp tục đến lớp học. Năm giờ rời lớp. Một giờ việc xác. Rồi thì học bài, kinh chiều, cơm tối, họp mặt. Tám giờ là kinh tối. Chín giờ đi ngủ... Một ngày qua. Rồi ngày mai, ngày kia, những ngày nối dài vẫn ngần ấy việc nhưng nhờ niềm tin tôi đã trải qua dễ dàng.

Ngày tôi vào tu viện tính đến nay đã hơn bảy năm. Bảy năm là cả một thời gian lớn ; đã biến tôi từ một học sinh lớp sáu trở thành cô tú kép với nền đạo đức khá vững vàng. Ngày khởi đầu năm thứ tám trong tu viện, Mẹ Bề Trên dạy chúng tôi nghỉ văn hóa, gọi tôi vào nguyện viện, dành trọn một năm để thu thập lời Chúa, chuẩn bị cho năm mặc áo dòng sắp đến. Với tôi, nghỉ học, từ giã những tháng ngày thơ mộng, êm đẹp, từ giã

tuổi học trò trong trắng, hồn nhiên là một thử thách quá lớn. Tôi đã ôm mặt khóc khi nghe tin đó. Nhưng tôn chỉ tu viện là vâng lời nên tôi đành treo bút học hành, theo dự các buổi thần học. Chương trình sống ở nguyện viện có ít nhiều thay đổi. Những giờ văn hóa bây giờ được thay bằng những giờ nhỏ cỏ, bắt sâu, tưới hoa... Ngoài các giờ tu đức, luân lý... luôn luôn có việc cho chúng tôi làm. Mẹ Bề Trên không muốn thấy chúng tôi rảnh rỗi. Mẹ bảo sống nhàn dễ phạm tội. Chỉ có ngày chủ nhật là rảnh rang vì đó là ngày của Chúa. Và với tôi đó là ngày vui. Tôi thường lợi dụng giờ rảnh để ôn lại những gì đã học, tập dịch một đoạn văn, đọc một đoạn sách hoặc bách bộ trong vườn... Có đôi lúc tôi ngồi bên cửa sổ đưa mắt nhìn xa xăm để ôn lại những gì đã qua hoặc chìm hồn trong thế giới mơ mộng.

Chiều nay bỗng dưng tôi nhớ Huy vô vãn. Mới ngày nào đó tôi gặp Huy, quen Huy. Huy nói yêu tôi và hứa sẽ viết thư cho tôi. Thế mà đã hai năm rồi tôi không nhận được thư nào của Huy. Bây giờ có lẽ trong trí Huy chỉ còn tên gọi tôi mà thôi...

Có bóng người con trai phóng xe vào cổng tu viện. Tò mò tôi nhìn theo và nhận ra anh Cường. Tôi thấy vui vui trong lòng. Anh Cường và tôi không có một liên hệ nào giữa huyết thống cả, nhưng chúng tôi rất thương mến nhau. Những gì là xa xưa, quá khứ tìm về, sống lại

6 | Uất Kim Hương

trong tôi. Tôi không quên buổi chiều hôm đó. Một buổi chiều chủ nhật. Tôi bị bọn choai choai chặn đánh. Vừa lúc ấy, Cường xuất hiện, anh đuổi lũ nhỏ đi và đưa tôi về tận nhà. Từ đó anh hay lại nhà tôi chơi. Anh bảo nơi tôi, anh gặp thấy những nét đẹp ngoan hiền của người em gái anh đã sớm ra đi. Vì thế anh rất thương tôi. Lâu dần tôi khám phá ra hình như anh yêu chị Hạnh tôi thì phải. Anh hay đưa tôi và chị Hạnh đi chơi vào các chiều thứ bảy... Khi tôi trở lại dòng, những ngày rảnh anh hay ghé lại thăm. Những ngày tháng qua, với tôi anh Cường là một người đứng đắn, đáng kính trọng. Để khuyên tôi cố gắng trong đời tu anh thường hay nói :

- Sắp là nữ hoàng của Chúa, cô bé đừng quên cầu nguyện cho anh nhé. Làm nữ hoàng của Chúa là nhất rồi, không còn địa vị nào hơn nữa đâu em. Là sở hữu Chúa, anh muốn em ngàn đời thuộc về Chúa. Chúa đã thương em, yêu em, mời em, gọi em, chọn em, cho em dự vào tình yêu của Người, Người sẽ không bỏ em đâu. Em cố gắng đáp lại tiếng gọi tình yêu của Người đi.

Và anh thường kết thúc buổi nói chuyện với tôi bằng câu nói :

- Anh không mơ ước gì hơn là nhìn em theo Chúa. Một mai thấy em khoác lên mình chiếc áo dòng đen là anh sung sướng lắm rồi. Em biết không, màu đen tượng trưng cho những tháng ngày đau thương, thử thách đó

em. Nhưng đừng sợ, bên em bao giờ cũng có các Sơ, các Sơ sẽ dìu dắt, chỉ dẫn cho em cách sống. Ba mẹ và các anh chị cũng như anh sẽ cầu nguyện nhiều cho em... Cầu cho em thắng mọi thử thách. Và còn có Chúa nữa, Chúa sẽ tiếp sức cho em. Hãy cố gắng từng giây, từng phút một, để khỏi sa ngã vì những lời mời gọi của thế gian. Nghe em !

Hôm nay anh tìm về thăm tôi. Tôi nôn nao trong lòng và sung sướng ra mặt. Một lát nữa, tôi sẽ nghe lại giọng nói trầm ấm, tự nhiên của anh. Tôi sẽ nhìn tận mắt nụ cười vui cổ hữu của anh. Tôi chờ đợi được gọi đến gặp anh. Nhưng tôi thất vọng. Dưới kia, anh Cường ra về. Tôi thất mắc. Mẹ Bề Trên không cho tôi gặp Cường. Vì sao ? Mẹ nghi ngờ tôi chẳng ? Có lẽ thế. Đạo này mẹ « chú ý » tôi nhiều. Mẹ hay nhìn tôi với cái nhìn dò hỏi khó hiểu. Tại sao ? Tại sao nhỉ ? Tôi nhìn Cường phóng xe ra cổng, gọi với :

- Anh Cường !

Tôi gục mặt vào lòng bàn tay nghe nỗi buồn len thật nhẹ trong tâm hồn.

Với tâm hồn tan nát, tôi tìm về nguyện đường, quỳ trước tượng Chúa để tâm sự và cầu Người trao cho tôi

8 | Uất Kim Hương

niềm tin làm hành trang mang vào cuộc đời... Hơn lúc nào cả, tôi thấy mình thật chơ vơ lạc lõng. Tôi nhìn mãi vào tượng Chúa, tôi nhìn cánh tay Người giang rộng như đang ôm ấm tôi vào lòng. Tôi cầu Chúa xua đuổi khỏi hồn tôi mọi sầu đau...

Có tiếng gọi :

- Tử Đình Hương !

Tôi giật mình quay lại. Thấy Bảo Thanh, tôi hỏi :

- Gì đây Bảo Thanh ?

Bảo Thanh vẫy tay làm hiệu cho tôi ra khỏi nguyên đường rồi nói :

- Mẹ Bề Trên nhờ em kiểm chị !

Tôi mở to đôi mắt, há tròn cái miệng :

- Hà ? Mẹ Bề Trên gọi em ?

Thanh gật đầu. Tôi hỏi Thanh :

- Bảo Thanh biết Mẹ gọi em có chuyện gì không ?

Bảo Thanh lắc đầu :

- Thanh không được rõ. Gặp Thanh Mẹ nhờ Thanh kiểm chị. Mẹ bảo Thanh nói chị xuống ngay. Mẹ đang

đợi chị !

Tôi trả lời;

- Vâng. Em xuống bây giờ !

Bảo Thanh bỏ đi. Tôi tìm về phòng Mẹ, phập phồng lo sợ. Mẹ gọi hẳn là có chuyện quan trọng. Mà chuyện gì đây ?

Tôi lờ mờ nghĩ ra. Can đảm, tôi đưa tay gõ cửa.

- Vào !

Tiếng Mẹ cốc lộc vọng ra. Tôi nghe lạnh cả người, đưa tay vặn trái xoài. Cánh cửa bật mở. Tôi bước vào. Mẹ ngồi ở bàn, nét mặt nghiêm nghị. Chỉ cái ghế đối diện, Mẹ bảo tôi ngồi xuống. Tôi đứng yên nghe tim mình đánh thành thạch và nghe lo sợ chạy dài trên thân thể. Mẹ giục tôi ngồi. Tôi cảm ơn Mẹ, kéo ghế. Mẹ nhìn tôi :

- Vói Mẹ, con hãy thành thật, cởi mở. Con hãy bình tĩnh để trả lời các câu hỏi của Mẹ. Bây giờ Mẹ đặt câu hỏi cho con : Hiện tại con có mơ ước làm chị dòng không ?

Tôi cúi đầu đan hai bàn tay run run vào nhau trả lời Mẹ :

10 | Uất Kim Hương

- Thưa Mẹ, tại sao Mẹ hỏi con câu hỏi đó ? Mẹ nghi ngờ thiện chí, sự cố gắng của con trong những tháng năm qua ?

Mẹ lắc đầu :

- Không con ạ... Mẹ không chút nghi ngờ thiện chí và sự cố gắng của con. Nhưng Mẹ vẫn đặt câu hỏi đó cho con. Con trả lời theo sự thật của lòng con đi.

Nếu trả lời theo sự thật của lòng mình tôi sẽ bảo là « có ». Bởi vì không muốn làm chị dòng thì tôi ở đây để làm gì ?

... Tôi thưa Mẹ :

- Hẳn Mẹ thừa biết con muốn hay không muốn làm chị dòng. Con sống với Mẹ, với các sư hơn bảy năm rồi. Đâu có ít !

Mẹ trách tôi :

- Sao con không trả lời cho Mẹ trực tiếp ? Tử Đình Hương ?

Tôi ngẩng đầu lên :

- Thưa Mẹ, làm chị dòng đó là mơ ước của con.

Mẹ nhìn thẳng vào mắt tôi :

- Hiện tại con có yêu Chúa trọn vẹn không ?

Tôi lại cúi đầu, quay nhìn lại những tháng ngày qua để thấy mức độ mến yêu của mình chưa tuyệt đỉnh. Tôi thường bị xáo trộn bởi những cái bên ngoài và lắm lúc tâm hồn tôi xao xuyến bởi hình ảnh Huy tìm về ngự trị.

- Sao con ? Trả lời cho Mẹ đi nào !

Giọng tôi run run :

- Con không dám... quả quyết là con đã... yêu Chúa trọn vẹn, nhưng con đã và đang cố gắng.

Mẹ nói :

- Con đang chuẩn bị để mặc áo dòng. Chỉ còn có ba tháng nữa thôi và khoảng thời gian đó không dài cho lắm. Bởi thế Mẹ muốn con dứt bỏ tất cả ngay từ bây giờ.

Rồi Mẹ nhìn tôi dò hỏi :

- Chủ nhật tuần rồi con có khách nhưng... sắp đến giờ cầu kinh nên Mẹ đã từ chối, với lại...

Mẹ không nói nữa mà mãi nhìn tôi. Qua cái nhìn đó tôi đọc được những gì mà mẹ muốn nói với tôi. Tôi thản nhiên :

12 | Uất Kim Hương

- Thừa Mẹ, anh Cường của con đó !

Mặt tôi chợt nóng ran lên vì thẹn. Tôi sợ Mẹ hỏi sự liên hệ giữa tôi và Cường. Quả nhiên Mẹ lên tiếng :

- Cường với con liên hệ thế nào ?

- Giữa con và anh ấy không có một liên hệ nào về huyết thống cả nhưng chúng con rất thương mến nhau.

Mẹ nhíu mày :

- Con nghĩ sao về cậu ấy ?

- Anh ta đứng đắn.

- Con thương cậu ấy à ?

Tôi gật đầu :

- Vâng. Con thương như một người anh ruột.

- Tại sao con lại nghĩ cậu ta đứng đắn ?

- Căn cứ vào cách ăn nói, đối xử anh ấy dành cho con.

Mẹ nhìn tôi thật chăm chú :

- Ngoài ra con còn có quen thân với một người con trai nào nữa không ?

Tôi cúi đầu, tay vân vê tà áo, trả lời Mẹ một cách khó khăn :

- Thừa Mẹ có. Rất nhiều. Có sao không Mẹ ?

Mẹ im lặng. Tôi im lặng. Bầu không khí im lặng vây quanh căn phòng làm tôi ngột ngạt, lo sợ. Tôi nhìn Mẹ chờ đợi. Mẹ ngồi im nhìn tôi. Như thế nghĩa là sao ? Mẹ ? Tôi thắc mắc :

- Có sao không Mẹ ? Có sao không Mẹ ? Mẹ trả lời con đi ! Mẹ !

- Con thật thà lắm... Nhưng con cần bình tĩnh một chút nữa mới được.

Tôi theo dõi từng cử chỉ Mẹ... Run biết là bao khi Mẹ mở ngăn kéo lấy ra một xấp thư đặt lên bàn với mấy tiếng :

- Thư của con đây !

Tôi hỏi Mẹ với tất cả ngạc nhiên :

- Thư của con ? Ai đã viết cho con hả Mẹ ?

Giọng Mẹ nghiêm lại :

- Một người con trai.

14 | Uất Kim Hương

Mặt tôi tái xanh :

- Một người con trai ?

Mẹ gật đầu. Chỉ có tôi là bối rối, lo sợ. Một người con trai đã viết thư cho tôi ? Ai nhỉ ? Tôi nhớ lại từng khuôn mặt những người con trai tôi đã quen. Tôi nhớ luôn trường hợp mình gặp « người ấy ». Nhưng lúc này đâu phải là lúc tôi ngồi ôm kỷ niệm mà chính tôi đang đi tìm tác giả của xấp thư. Ai đã viết cho tôi nhỉ ? Tuấn ? Minh ? Dũng ? Hay Huy ? Tôi có thể đoán ra, nhưng tôi hỏi Mẹ :

- Thừa Mẹ ai là tác giả xấp thư này ?

- Con không biết sao ?

Tôi lắc đầu trả lời không. Mẹ nói :

- Con thử tìm xem.

- Con không tìm thấy.

- Lại bướng bỉnh ! Con thử lục lại ký ức con coi nào ?

Tôi rung rung :

- Mẹ nói cho con đi ! Mẹ nói cho con rõ đi ! Con van Mẹ. Con...

Mẹ lắc đầu nghiêm nghị. Tôi cắn ngón tay. Tôi muốn nói cho Mẹ biết là tôi đã kiếm ra tác giả nhưng không hiểu sao tôi vẫn im lặng. Mẹ bình tĩnh chờ đợi. Tôi cắn môi, lắc đầu, nghẹn ngào... Có tiếng chuông điểm. Giờ ăn tối đã đến. Mẹ đứng dậy :

- Chúng ta đi làm bữa phen. Chiều mai con đến gặp Mẹ nhé.

Tôi van Mẹ một lần nữa nhưng vô ích. Biết khó lay chuyển được Mẹ, tôi đứng dậy cáo từ. Viện có một tô bở ăn cơm về phòng với nỗi buồn vô tận.

Ai là tác giả của xấp thư nhĩ ? Đó là câu hỏi mà tôi đặt ra từ chiều hôm qua đến giờ... Hỏi để mà hỏi, chứ thật ra tôi thừa biết rồi. Người đó chắc chắn là Huy. Huy có hứa là sẽ viết thư cho tôi mà. Nhưng một mình Huy sao nhiều đến thế ?

Một mỗi, tôi gục đầu xuống bàn. Tôi muốn khóc nhưng mắt mình khô ráo lạ... Lâu thật là lâu tôi nghe có tiếng guốc khua nhẹ đằng sau lưng. Ai vào phòng tôi thế ? ! Có bàn tay ai đặt nhẹ lên vai tôi. Tôi vẫn gục đầu :

- Tử Đình Hương ! Em đang buồn ?

16 | Uất Kim Hương

Tôi nhận ra giọng nói của Sơ Goretti. Tôi ngẩng đầu lên nhìn Sơ với ánh mắt buồn thảm. Tôi muốn ôm lấy Sơ kể cho Sơ nghe « tâm sự » của mình nhưng không hiểu sao tôi vẫn im lặng.

- Tử Đình Hương ! Em buồn chuyện gì đó ?

Tôi lắc đầu :

- Thưa Sơ không. Em bao giờ cũng thế thôi.

Giọng Sơ buồn hân :

- Tử Đình Hương giấu Sơ !

Tôi bỗng hốt xước khác thường :

- Buồn hay vui mặc em. Em không muốn Sơ xen vào « nội bộ » của em. Sơ là Sơ. Em là em. Mỗi người có một lối sống riêng. Mỗi người có những niềm vui nỗi buồn riêng. Sơ tìm hiểu em vui hay buồn để làm gì ?

Tôi ngừng nói nhìn Sơ. Gương mặt Sơ thoáng một chút buồn bã. Chắc Sơ giận tôi lắm. Sơ sẽ nghĩ gì về tôi ? Về người mà Sơ thương mến như một người em ruột... Tôi không hiểu tại sao hôm nay mình lại hốt xước đến thế nữa. Nỗi buồn này do tôi gây ra, chứ nào Sơ có làm gì nên tội đâu. Hối hận tìm về trong tôi. Tôi nắm lấy tay Sơ :

- Em xin lỗi Sơ. Trong một phút chẳng bình thường em đã hỗn xược vô lễ với Sơ.

Sơ vẫn dịu dàng :

- Sơ không trách không giận gì Tử Đình Hương cả. Đừng bận tâm nữa.

- Sơ không giận em thật sao ?

Hỏi rồi tôi kéo Sơ ngồi xuống, thật sát bên tôi. Tôi kể cho Sơ nghe nỗi buồn hiện tại của tôi. Xong rồi tôi gục đầu vào vai Sơ và khóc thật nhiều, như một người em khóc trên vai một người chị. Vâng, tôi đang khóc trên vai một người chị. Tôi coi Sơ như một người chị từ bảy năm nay rồi. Vì lẽ Sơ là bạn rất thân của chị Hà tôi. Hai người cùng dự tu trong một năm, nhưng « kẻ được gọi thì nhiều, người được chọn thì ít » nên mấy năm sau chị tôi rẽ hướng khác. Chị tôi ra đời, còn Sơ ở lại nối dài những ngày dang hiến. Sơ rất thương tôi, coi tôi như một người em. Sơ chỉ bày cho tôi từng bước sống... Một lúc lâu tôi ngẩng đầu lên nhìn Sơ. Tôi gặp đôi mắt đen đẹp của Sơ sưng buồn. Trên gò má Sơ, hai hàng nước mắt lăn dài, lăn dài thật chậm. Sơ đã khóc không thành tiếng : đó là một xúc động tốt bụng. Bối rối tôi nắm tay Sơ lắc lắc :

- Em xin lỗi Sơ. Em đã làm Sơ buồn.

18 | Uất Kim Hương

Sơ trách tôi :

- Tử Đình Hương ! Với Sơ mà em cũng khách sáo sao ? Em không bằng lòng để Sơ chia sẻ niềm vui, nỗi buồn với em sao ?

Sơ lấy khăn thấm nhẹ những giọt nước mắt trên má tôi, trên má sơ. Sơ nói một câu trấn an :

- Chuyện của em buồn lắm, nhưng không sao đâu. Em bình tĩnh một chút thì mọi chuyện sẽ êm xuôi.

Giọng tôi sưng nước mắt :

- Chắc em không dám gặp Mẹ đâu Sơ. Em sợ quá !

- Tử Đình Hương ! Em đừng sợ, Mẹ Bề Trên sẽ giúp em... Sơ sẽ cầu nguyện cho em... Chúa không nỡ để con Ngài khốn khổ. Em không tin Chúa sao ?

- Với Chúa em hoàn toàn tin tưởng.

- Như vậy tốt lắm rồi.

Nhìn đồng hồ, Sơ hỏi tôi :

- Chừng nào em gặp Mẹ ?

- Dạ, ba giờ chiều nay.

- Sắp đến giờ rồi. Em chuẩn bị để gặp Mẹ. Sơ chúc

em giải quyết mọi chuyện êm xuôi.

Tôi cảm ơn Sơ, tìm về phòng Mẹ. Tôi tần ngần trước cửa phòng Mẹ. Mãi đến khi đồng hồ trong phòng Mẹ thông thả buông ba tiếng tôi mới rụt rè đưa tay gõ nhẹ lên cửa. Tiếng Mẹ vọng ra :

- Vào.

Vẫn tiếng nói cộc lốc đó. Tôi mở cửa bước vào. Mẹ gấp quyển sách đang đọc dở. Chỉ ghé cho tôi ngồi, Mẹ hỏi :

- Thế nào đó con ?

Tôi mệt mỏi :

Với con tình cảm là một vấn đề phức tạp. Có những người ta yêu họ mà họ không yêu ta. Có những người họ yêu ta mà ta không yêu họ. Bởi thế con không tìm thấy tác giả của xấp thư. Xin Mẹ nói cho con rõ.

Mẹ nhìn tôi, trong ánh mắt Mẹ thoáng một chút nghi ngờ. Nhưng rồi Mẹ nói :

- Thư của Huy.

Tôi lẩm bẩm : Thư của Huy ? Sự thật thế sao ? Huy ! Anh vẫn còn nhớ Tử Đình Hương à ? !

- Con quen Huy trong trường hợp nào ?

Tôi cúi đầu kể cho Mẹ nghe. Khởi đầu tôi quen Huy vào một buổi chiều mùa Hạ tại Đà Lạt. Một buổi chiều trời thật đẹp. Tôi tìm về đồi núi, ngồi dưới gốc thông trong thính lặng. Huy xuất hiện. Huy kiêu kỳ. Huy gọi chuyện làm quen tôi. Tôi mến Huy từ đó. Những buổi chiều kế tiếp tôi viện đủ mọi cớ để tìm đến gặp Huy. Chiều cuối cùng ở Đà Lạt tôi nói lời từ giã Huy để về Huế. Huy xin tôi địa chỉ. Tôi nói mà không nghĩ đến những phiền toái về sau. Trở lại Huế, tôi sống trong nhớ nhung, trong kỷ niệm. Với những buổi chiều lang thang ngoài vườn, nựng từng cái hoa để tìm khuây khỏa cho tâm hồn. Mẹ tôi hình như đọc được những thay đổi nơi tôi. Bà thường gạn hỏi tôi, nhưng tôi nhất định dối mẹ... Tôi cố gắng trở lại cuộc sống bình thường để che mắt mẹ tôi. Tôi xin chị Hạnh đừng nói những rối loạn của tôi cho ba mẹ... Chị bằng lòng và khuyên tôi quên Huy. Nhưng quên làm sao được khi một buổi chiều Huy trở lại thăm tôi. Nhằm lúc ba mẹ tôi đi nghỉ ở Cấp. Thông cảm với luống tuổi mới lớn chị Hạnh cho tôi tiếp Huy. Huy tỏ cho tôi biết là Huy đã yêu tôi. Tôi lặng người không nói gì cả. Tôi cũng yêu Huy, yêu từ phút ban đầu gặp gỡ, nhưng tôi còn có lý tưởng phải theo đuổi. Tôi đành từ chối, mặc cho đôi mắt Huy buồn thăm thẳm, chứa đầy ngôn ngữ trách móc... Huy ra về. Tôi hối hận, đau khổ, tự trách mình tàn nhẫn. Nhưng sự đã rồi. Tôi

tưởng đó là lần gặp gỡ cuối cùng. Nhưng hai tuần sau Huy trở lại. Trở lại để chứng minh Huy yêu tôi thật tình. Huy xin tôi địa chỉ tu viện và hứa sẽ nhân danh là anh họ để viết thư cho tôi khi tôi trở về Dòng.

Kỳ hè vụt trôi. Tôi trở lại trường tu nối dài những ngày tận hiến. Những tháng đầu, tôi bị hình ảnh Huy quán lấy, đi theo trong mọi giờ giấc. Tôi cầu Chúa cho tôi quên Huy nhưng hình ảnh Huy càng lúc càng sâu đậm trong ký ức tôi. Rồi những ngày tháng trôi. Tôi không nhận được tin tức gì về Huy cả. Tôi oán hận anh vô cùng. Tôi nghĩ Huy là người con trai giả dối. Ngôn ngữ, cử chỉ Huy dành cho tôi chỉ là vay mượn trong chốc lát. Chắc Huy đã quên mất tôi để đi xây dựng một tình yêu mới... Nhưng sự thật không là thế. Huy vẫn nhớ tôi, vẫn yêu tôi. Lời hứa xưa Huy đã giữ. Huy đã viết thư cho tôi. Những bức thư đó đã lọt vào tay Bề Trên và đang nằm tro trên trước mặt tôi. Huy yêu tôi đến thế ư ? Tôi ngỡ rằng những lần gặp gỡ trên đồi núi, hai lần Huy đến thăm tôi, đó là kỷ niệm đã lịm chết trong Huy, chỉ còn sống với một mình tôi. Bây giờ tôi mới hiểu ra : đó là một ấn tượng sâu xa không bao giờ mờ nhạt trong tôi cũng như trong Huy. Và đó là khởi đầu của một mùa yêu thương được nối dài từ hai năm nay.

Tôi gục đầu xuống bàn mặc cho nước mắt chảy dài trên má. Tôi hình dung Huy với dáng người cao dong

22 | Uất Kim Hương

dòng, với giọng nói trầm ấm, với đôi mắt chứa đầy ngôn ngữ thương yêu, đã một lần được thay bằng ngôn ngữ trách móc khi tôi đứng đưng lạnh lùng... Huy sẽ nghĩ gì về tôi khi những cánh thư Huy vẫn bay đều vào tu viện mà tôi không một tiếng đáp ? Hẳn Huy sẽ đau khổ nhiều và nghĩ rằng tôi tàn nhẫn. Tôi khóc to hơn. Mẹ Bề Trên kiểm lời an ủi tôi... Mẹ giúp tôi xác định đâu là tình yêu chân thật, bao la, tuyệt đối.

Mẹ nói :

- Con lớn rồi và đang ở trong thời gian lựa chọn. Có hai lối đi. Con chỉ chọn một trong hai lối mà thôi. Hoặc con đoạn tuyệt với Huy, với mọi sự để tìm về với Chúa. Hoặc con xa Chúa để cùng Huy xây dựng hạnh phúc. Con phải sáng suốt trong lần lựa chọn này. Mẹ không muốn thấy con hối hận, bởi một khi đã quyết định rồi có hối hận cũng không níu kéo được gì cả.

Tôi nhìn tượng Chúa chịu treo trên Thánh Giá. Đầu Chúa bị siết chặt bởi vòng gai. Thân hình trải trụa đầy những máu. Tất cả nói lên ý nghĩa tình yêu. Một tình yêu tuyệt đối... Tôi thấy Chúa yêu tôi. Thấy Huy yêu tôi. Và tôi :

- Thưa Mẹ, con yêu Chúa đồng thời con cũng yêu Huy.

Yêu Huy đó là sự thật mà tôi không chạy trốn. Tôi yêu Huy để biết bao lần tôi buồn, tôi khóc khi ngỡ rằng Huy đã quên tôi.

- Con không thể yêu hai người cùng một lúc. Con phải chọn hoặc Chúa hoặc Huy. Cái khó là ở đó.

- ...

- Con hãy bình tĩnh. Hãy sáng suốt. Hãy suy nghĩ để chọn cho mình một lối đi thích hợp mà không một lần ân hận. Hãy lựa chọn trong tự do. Theo Mẹ thì lối đi nào cũng đẹp cả.

Tôi khổ sở :

- Con rối trí quá rồi. Con cần ít phút im lặng để suy nghĩ.

Chiều ý tôi, Mẹ im lặng. Còn tôi, tôi rối trí thật. Tôi không suy nghĩ gì được cả. Tôi muốn biết Huy đã viết những gì cho tôi. Tôi trình bày với Mẹ ước muốn của mình. Mẹ hỏi :

- Sao ? Con nói sao ? Con muốn đọc thư Huy à ?

- Vâng. Thừa Mẹ.

- Nếu con chọn Chúa thì ước muốn đó sẽ không...

24 | Uất Kim Hương

Tôi :

- Thừa Mẹ, thư của con mà.

- Mẹ có chối cãi điều đó bao giờ đâu. Nhưng ước muốn đó chỉ toại nguyện nếu con chọn Huy làm điểm tựa mà thôi.

Sau câu nói của Mẹ tôi gục đầu nức nở khóc. Thư của Huy viết cho tôi mà tôi không được đọc sao ? Còn gì đau khổ hơn không ? Huy ! Anh đã viết cho em những gì hả anh ? Anh có nghĩ người anh yêu giờ đây đang đau khổ nhiều không ? Tôi thoáng nghe những lời khuyên của Mẹ... Tôi thoáng nghe có tiếng gõ cửa, rồi tiếng Mẹ :

- Ai đó ?

Tôi ngừng khóc, nghe ngóng. Từ ngoài có tiếng vọng vào :

- Thừa Mẹ con đây, Rose.

- Chuyện gì đấy con ?

- Thừa Mẹ, Tử Đình Hương có khách. Mẹ cho phép con gọi không ?

Mẹ hỏi :

- Ai vậy con ?

- Cậu con trai hôm kia.

- Con ra tiếp chuyện với cậu ấy một lát. Mẹ sẽ cho gọi Tử Đình Hương đến sau.

Tiếng dép xa dần, xa dần. Vịn vào câu nói của Mẹ tôi xin Mẹ cho gặp Cường. Mẹ lưỡng lự. Tôi năn nỉ thêm ít lần nữa và Mẹ bằng lòng. Tôi rời phòng Mẹ với bộ mặt buồn hiu. Gặp tôi anh Cường hỏi ngay :

- Tử Đình Hương đang buồn chuyện gì đó ?

Tôi chối :

- Không. Em không sao cả.

Anh tỏ vẻ không bằng lòng :

- Em đang buồn, anh biết. sao em giấu anh Tử Đình Hương ?

- ...

- Kể từ giờ phút này Tử Đình Hương hãy coi anh như một người anh của em. Bởi vì...

- Sao hả anh ?

Anh sung sướng :

- Anh và chị Hạnh vừa làm lễ hỏi tuần trước đó. Tử

26 | Uất Kim Hương

Định Hương hãy tin vào anh. Có gì buồn cứ nói anh nghe.

Tin tưởng anh, tôi kể cho anh nghe cuộc tình của tôi. Cuối cùng tôi hỏi anh :

- Anh có khinh em tội lỗi không ?

Anh lắc đầu :

- Em đừng nghĩ thế. Yêu thương có gì là tội. Quả tim của em, của anh, của bất cứ ai trong cuộc sống này đều là quả tim thịt, nhạy cảm, dễ rung động, dễ yêu... Và định luật từ muôn thuở là nam nữ nghiêng chiều về nhau. Thế nên dù ở bất cứ môi trường nào đi nữa thì con tim vẫn lúc lắc...

- Anh nghĩ em nên rẽ lối nào ?

- Hướng đi của em phải là do em chọn lấy. Như nếu em hỏi ý anh thì anh không nói gì hơn những lời anh đã nói với em. Tuy nhiên anh không muốn em lệ thuộc vào ai cả, ngay cả anh. Em hãy suy nghĩ kỹ, cầu nguyện nhiều để chọn đúng hướng đi.

Tôi nói :

- Em muốn lệ thuộc anh. Vì có lắm lúc lệ thuộc là một cần thiết.

Anh nhìn tôi, thành thật :

- Tử Đình Hương ! Chỉ có em, người em gái mà anh thương mến thì anh mới nói với em rằng tình yêu của em, của Huy, của tuổi trẻ hôm nay chỉ là thứ tình yêu lửa rom. Nhưng cho dù Huy có yêu em thật tình đi nữa, thì anh, anh thành thật khuyên em quên Huy. Bởi vì Huy chỉ là một kẻ đến sau. Nơi Huy không có tình yêu tuyệt đối. Tình yêu tuyệt đối chỉ có nơi Chúa, đáng em đang tôn thờ. Và một khi yêu Ngài, qua Ngài em sẽ gặp những kẻ mình thương mến.

Rồi anh nhìn tôi tin tưởng :

- Anh hy vọng với lý trí và tự do em sẽ chọn đúng đường.

Tôi hỏi anh :

- Anh không giúp em chọn đường sao ?

- Cuộc đời của em, anh không dám quyết định. Em phải làm Kiến Trúc Sư đời em. Em hãy cầu Chúa cho em sáng suốt để tìm được điểm tựa vững bền. Và anh, anh sẽ cầu nguyện nhiều cho em.

Chiều xuống, anh từ giã tôi. Tôi tiễn anh ra cổng rồi quay trở lại. Tôi quay trở lại với thực tại tâm hồn tôi.

28 | Uất Kim Hương

Mãi đến hai tuần sau, qua bao phút đắn đo và suy nghĩ, tôi tìm gặp Mẹ để trình bày quyết định của mình. Mẹ tròn xoe đôi mắt nhìn tôi, nét mặt Mẹ rạng hẳn lên. Với tất cả ngạc nhiên Mẹ hỏi tôi :

- Sao ? Con quyết định ở lại à ? Con đã suy nghĩ kỹ chưa ?

Giọng tôi trầm lại :

- Thừa Mẹ con đã nghĩ kỹ lắm rồi.

Mẹ lại hỏi :

- Sao con quyết định ở lại ? Con có lệ thuộc vào một ai không ?

- Có, thưa mẹ.

- Mẹ không muốn con lệ thuộc vào một ai cả.

-Thưa Mẹ con đã lệ thuộc. Một lệ thuộc cần thiết.

Tôi đã lệ thuộc vào Sơ Goretti - Người chị tinh thần của tôi - Tôi đã lệ thuộc vào chị Hà. Đó không phải là một ép buộc nhưng là một lệ thuộc cần thiết. Như một đứa bé lệ thuộc ý kiến của những người lớn hơn trước khúc quẹo cuộc đời.

- Con đã quyết định ở lại, con có đủ can đảm để làm những gì Chúa muốn qua Mẹ không ?

Tôi bình tĩnh :

- Thưa Mẹ con đang sẵn sàng.

Mẹ nhìn tôi :

- Con sẽ làm một việc rất khó mà cũng rất dễ.

Tôi hốt hoảng :

- Thưa Mẹ nghĩa là sao ?

Giọng Mẹ nghiêm lại :

- Để chứng tỏ sự trung thành của con với Chúa, nhân danh tình yêu con dành cho Chúa, con hãy đốt xấp thư này trước mặt Mẹ, trước tượng Chúa.

Tôi tái xanh mặt, tay chân run rẩy :

- Sao ? Mẹ dạy con đốt xấp thư này ?

Can đảm trồn biến trong tôi. Tôi nghe choáng váng cả người. Tôi nắm chặt thành bàn như tìm một sức mạnh mà tôi đang thiếu, đang cần. Tôi đang cần có một nghị lực để quên Huy. Tôi hình dung Huy với bộ mặt kiêu kỳ, linh động, đầy sức sống, quyến rũ. Huy đã viết cho tôi những gì ? Yêu thương ? Giận hờn ? Trách móc ?

30 | Uất Kim Hương

Đoạn tuyệt ? Xấp thư còn nằm trước mặt tôi đó. Có lẽ đầy đủ các « trạng thái ». Tôi hình dung Huy với khuôn mặt buồn lặng lẽ, đôi mắt chứa đầy ngôn ngữ trách móc. Tôi rung rung :

- Thừa Mẹ, con không dám đốt bao giờ !

Tôi ngồi yên nhìn chồng thư. Có cái đã phai màu theo năm tháng. Tôi không dám nhận xấp thư. Mẹ Bề Trên nhìn tôi, kiểm lời an ủi tôi, khuyên lơn tôi. Mẹ nói thật nhiều nhưng tôi còn bình tĩnh đâu mà nghe thấy. Tôi mím chặt môi, lắc đầu. Tiếng Mẹ :

- Con hãy ý thức đây chính là đường lối do con lựa chọn. Sự lựa chọn nào cũng có đau khổ cả con ạ.

Những giây phút ngán ngại trôi qua. Rút rè, run rẩy, tôi đưa tay đón nhận xấp thư và nhủ thầm : « Phải can đảm ». Mẹ Bề Trên trao cho tôi hộp quẹt với câu nói :

- Hãy can đảm để xứng đáng với tình yêu Chúa. Can đảm lên con.

Tôi nhìn Mẹ để tìm gắp đôi mắt đen huyền, đẹp và nghiêm nghị của Mẹ đang nhìn tôi chờ đợi, tin tưởng. Tôi nhớ đến câu nói của anh Cường : « Làm nữ hoàng của Chúa là nhất rồi không còn địa vị nào hơn nữa đâu em. Là sở hữu của Chúa, anh muốn em ngàn đời thuộc về Ngài, Chúa đã thương em, yêu em, mời em, gọi em,

chọn em, cho em dự vào tình yêu của Người. Người sẽ không bỏ rơi em. Phần em, hãy cố gắng để đáp lại tình yêu của Người đi !» Tiếng Mẹ hiền hòa :

- Can đảm lên đi con.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn tượng Chúa để tìm một hơi ấm, để đọc thấy tình thương trọn vẹn Người dành cho tôi, để cầu Ngài trao cho tôi niềm tin và nghị lực.

Tôi nhắm mắt lại, quệt lửa, châm vào xấp thư. Tôi không ngờ mình lại tàn nhẫn đến thế ! Xấp thư bị đốt cháy giờ còn lại một nắm tro. Khuôn mặt tôi đầm đìa nước mắt. Tôi gục đầu nức nở. Mẹ Bề Trên vuốt tóc tôi:

- Con là một người can đảm. Con đã thắng một thử thách. Con buồn lắm, Mẹ biết. Nhưng nỗi buồn nào rồi cũng nguôi ngoai theo năm tháng. Cuộc đời sẽ còn lắm thử thách nhưng với Chúa Mẹ tin con sẽ thắng. Mẹ sẽ cầu nguyện cho con.

Mẹ nói, tôi miên man. Tôi khóc, khóc như mưa. Tôi trở về phòng và khóc thật nhiều. Hình ảnh Huy lại hiện ra. Khuôn mặt Huy u ám, đôi mắt Huy buồn thảm. Tôi nhắm nghiền mắt lại. Một mõi. Rã rời. Tôi nghe đầu mình nặng trĩu. Cảm giác này có được là tại tôi khóc nhiều. Tôi cắn chéo khăn nghe hồn mình tan nát. Tôi ngẩng nhìn tượng Chúa treo trên tường và cầu Người cho tôi quên Huy để muôn đời Người là kẻ tôi yêu mến, tôn thờ. Dồn hết niềm tin vào, tôi nói với Chúa trong nước mắt :

- Lạy Chúa, Chúa là điểm tựa đời con.

Tôi tưởng cuộc đời từ đây sẽ êm ả. Nhưng không, tôi đã lầm. Cuộc đời sẽ còn sóng gió nhiều hơn.

CHƯƠNG HAI

Cứ theo chương trình sống thường ngày thì sau giờ cơm tối là giờ họp mặt. Chúng tôi ngồi lại bên nhau vừa kể chuyện vừa may vá, thêu đan và... không một ai vắng mặt lúc này...

Nhưng, tối nay sau giờ cơm tối, không theo thói lệ, tôi huých cùi tay Hồng Phúc, nói vừa đủ cho Phúc nghe:

- Tối ni tâm sự Hồng Phúc nhé !
- Tâm sự ? Ừ. Tâm sự thì tâm sự. Mà ở đâu đây ?
- Sân thượng.

Lên đến sân thượng Hồng Phúc hỏi tôi :

- Li-La, à Tử Đình Hương định nói gì đó ?
- Sao mà Hồng Phúc lăm chuyện đến thế ? Thì cứ gọi người ta là Li La đi.
- Nếu Tử Đình Hương bằng lòng.
- Dĩ nhiên rồi. Hồng Phúc biết không, gần một năm trời nay cái tên Li-La dễ thương hình như bị quên lãng, Tử Đình Hương buồn ghê. Tử Đình Hương thích gọi bằng tên Li-La hơn cơ.

34 | Uất Kim Hương

- Được rồi. Hồng Phúc sẽ gọi Tử Đình Hương bằng tên đó.

Tôi im lặng nhớ về những năm tháng. Khi ấy tôi học lớp bảy. Vào một giờ Pháp Văn học về Les fleurs. Đến chữ lilas, Sơ Chantal gọi chính tôi mà hỏi. Tôi bí. Sơ cười chê tôi dở. Rồi Sơ bảo « Lilas chính là Tử Đình Hương ». Từ đó bạn bè thường gọi tôi là Li-La và tôi bằng lòng với cái tên dễ thương đó. Thế nhưng từ ngày tôi vào nguyện viện đến giờ, cái tên Li-La ít ai gọi tới. Mà hình như tôi cũng không chú ý... Và nếu tôi chọn cuộc sống này thì cái tên kêu các Tử Đình Hương cũng bị xóa đi.

Hồng Phúc đập vai tôi :

- Li La định nói gì ?

Tôi giật mình :

- À nhĩ. Có nhiều chuyện để nói lắm. Mà thôi, bây giờ Li-La hỏi Hồng Phúc cái này nhé !

- Gì ?

- Hồng Phúc tính sao đó ?

Hồng Phúc ngạc nhiên :

- Tính chuyện gì hả Li-La ?

- Thì chuyện của tụi mình đó.

Hồng Phúc thắc mắc :

- Chuyện gì nào ?

Tôi cười :

- Chuyện dân thân chứ còn chuyện gì nữa.

Hồng Phúc thở hắt ra :

- Thì ra chuyện đó. Hồng Phúc thì (Phúc lắc đầu) chưa biết tính sao cả !

Tôi buồn bã :

- Đến giờ phút này mà Hồng Phúc vẫn còn do dự sao?

Hồng Phúc buồn hơn cả tôi :

- Phúc muốn dứt khoát lắm nhưng mà...

Tôi hỏi :

- Chi vậy Phúc ?

- Mình gặp thử thách !

- Đã là cuộc đời thì đầy dẫy thử thách. Tự mình, mình không hy vọng thắng thử thách. Nhưng, Phúc ạ, Chúa sẽ giúp mình thắng. Chúa sẽ làm tất cả qua Phúc, qua Li

La, qua Mẹ, qua các Sơ, qua mọi người. Phúc vẫn còn nhớ vụ thử thách của Li La đấy chứ. Li La có nghĩ là mình sẽ thắng đâu. Thế mà Chúa đã giúp Li La thắng. Bởi thế nay mai trên tờ đơn Li La sẽ viết một chữ « Tiến » để đáp lại tình thương của Chúa. À, mà Phúc gặp thử thách gì đó ? Theo Li La thì cuộc đời Hồng Phúc là êm ả nhất rồi.

- Ai mà hiểu được ai Li La ? Phúc hơi bị quan nhưng mà đúng đấy. Mình có hiểu nhau thì chỉ hiểu trên một khía cạnh, một phương diện nào đó thôi. Bởi thế...

Phúc ngừng nói, buồn bã. Tôi hỏi :

- Sao Phúc ? Chuyện gì vậy ?

Hồng Phúc cúi đầu trầm lặng. Thì ra đã sinh ra trong cuộc đời rồi thì ai cũng đau, cũng khổ. Những cái khổ không giống nhau. Có cái khổ âm thầm. Có cái khổ ra mặt. Và tôi tin Hồng Phúc đang có thử thách.

- Phúc có thể cho Li La biết chuyện gì không ?

Phúc kéo tôi lại, kể thật nhỏ. Hồng Phúc cho tôi biết là nàng muốn rời viện. Bởi hiện thời ba Phúc cụt mất một tay vì tai nạn xe cộ, không nhận được tiền bồi thường. Thêm vào đó mẹ Phúc quanh năm đau liên miên. Hồng Phúc là con đầu, làm chị của mười đứa em. Đứa bé nhất mới có hai tuổi... Hồng Phúc khổ nhiều khi thấy đàn

em mình không một bàn tay săn sóc... Vâng, với Hồng Phúc đó là cả một chuyện buồn nát tim. Đối với Hồng Phúc đó là một thử thách quá lớn. Tôi kiềm lời an ủi Phúc...

Đêm xuống dần. Tôi nghe lạnh lạnh ở bờ vai. Tôi đưa mắt nhìn lên trời. Bầu trời dày đặc cả sao như một bức màn được dệt bằng kim tuyến. Trăng thượng tuần mắc ở đầu non, tỏa sáng. Tôi thầm hỏi « Tại sao cuộc đời của mình lại không trong sáng yên lành như thế ? » Nhưng đời mà toàn trái ngọt thì còn có nghĩa gì. Chính nhờ đau khổ và buồn phiền mà giá trị đời người được nâng lên. Tôi đã thắng một thử thách. Tôi đã nuốt một trái đắng nhưng sẽ còn lắm trái đắng khác nữa. Bởi thế, tôi không dám tự hào gì cả. Biết chừng đâu...

Trong yên lặng về đêm tôi nhớ Huy nhiều. Hình ảnh Huy vẫn đậm trong tôi. Mẹ Bề Trên dạy tôi cầu Chúa «Lạy Chúa xin cho con quên hẳn Huy để muôn đời Ngài là kẻ con dấu ái. » Nhưng Chúa vẫn làm ngơ. Hình ảnh Huy vẫn quán lấy tôi như thuở nào. Có lẽ ý Chúa nhiệm màu làm sao đó tôi không hiểu nổi. Mẹ Bề Trên dạy tôi chấp nhận trong tin yêu và phó thác. Chờ ngày mai hồn mình bình an.

Tôi quay lại nhìn PHúc. Phúc buồn hơn cả mùa thu. Tôi khuyên Phúc. Tôi an ủi Phúc... Giờ cầu kinh đến, hai chúng tôi thỉnh lặng xuống thang lầu. Gặp Sơ thỉnh

38 | Uất Kim Hương

sư. Sơ nhìn chúng tôi với cái nhìn nghiêm khắc, kèm theo câu nói :

- Suốt giờ họp mặt này, chị đi những đâu ? Ngoan ghê nhỉ ?

Sơ bỏ về phòng. Tôi trở về nguyên đường, tâm trí bị xáo trộn bởi câu nói đầy châm chích của Sơ.

Sau giờ kinh tối tôi mặc nguyên bộ đồ dài, tìm về phòng Sơ để thú nhận lỗi và xin nhận hình phạt tương xứng.

Tôi gõ cửa. Một lần. Hai lần. Ba lần. Sơ lên tiếng :

- Ai đó ?

- Thưa Sơ, em.

Tôi mở cửa bước vào, quỳ xuống bên Sơ, nói lời xin phạt. Sơ thản nhiên đọc sách. Tôi lặp lại lời xin phạt. Sơ vẫn ngồi yên. Thật lâu Sơ nhìn tôi lạnh lùng :

- Khuya rồi. Chị về nghỉ đi. Việc gì phải quỳ đây. Mai ngày lại mệt không chừng.

Tôi dẫn mình lại để khỏi vụt chạy :

- Thưa Sơ em đến đây để thú nhận mình đã phá luật và để nhận hình phạt tương xứng với lỗi đó.

Giọng Sơ mĩa mai :

- Thì ra chị tế nhị và ngoan ghê nhỉ. Đứa con can đảm của Mẹ Bề Trên có khác !

Tôi im lặng. Sơ tiếp :

- Nói thật với chị nhé ! Chị cũng đã lớn rồi... Tôi xin chị có một điều hoặc là chị ở lại, hoặc là chị đi ra. Còn sống mà sống gàn, sống dở như chị hiện tại thì tôi không chịu nổi. Tôi có quyết định cho chị « ra » từ hai tháng trước, nhưng nhờ sự can thiệp của Mẹ, chị mới còn lại đó. Với Mẹ, chị là người can đảm, nhưng với tôi chị khôn nạn không gì bằng.

- Sao ? Sơ bảo sao ?

- Tôi bảo chị khôn nạn. Chị nghe rõ chưa ? Tu mà yêu với thương lung tung lại còn phá luật phá lệ nữa.

Tôi rung rung :

- Thừa Sơ, em lầm lỡ.

- Lại lầm với lỡ. Bao giờ cũng thế.

- Em là Tử Đình Hương mang thân phận yếu đuối của con người...

Sơ lớn tiếng giận dữ :

- Chị vào đây để lý luận, để thanh minh cho chị hả ?
Chị ra ngay đi. Tôi không muốn thấy chị quấy tôi nữa.
Chị làm khổ tôi lắm rồi, chị không hay sao ?

Không đành lòng được nữa tôi gục đầu xuống bàn Sơ khóc òa lên. Mẹ Bê Trên đối đãi với tôi thật hiền lành, bao dung. Còn Sơ thì khắt khe chi lạ. Sơ không chấp nhận một nguyên sinh mà lại yêu với thương như tôi. Ngày tôi đốt thư Huy để tỏ sự trung thành tôi dành cho Chúa, thì Mẹ Bê Trên ôm lấy tôi, khen tôi can đảm. Còn Sơ, Sơ khinh khi tôi. Từ đó mỗi lần tôi lỡ phạm tội gì là Sơ có dịp khơi lại chuyện tình tôi cố quên. Cũng lẽ ấy tôi đau khổ nhiều và đã lắm lần gặp Mẹ để xin « ra » nhưng Mẹ không chịu. Mẹ khuyên tôi, Mẹ dạy tôi kiên nhẫn, chấp nhận...

Tôi khóc, khóc như mưa. Khóc cho cuộc đời sao lắm long đong của mình.

Giọng Sơ lạnh lùng :

- Chị đừng khóc. Việc gì phải khóc. Chị về đi. Khuya rồi. Chị về cho tôi nghỉ chứ.

- Em xin Sơ.

- Chị về đi. Về cho tôi ngủ.

- Em...

- Tôi đã bảo chị về đi mà !

Tôi khóc ngất lên :

- Sơ không dung tha cho em một lần nữa sao ?

- Không. Chị làm phiền tôi nhiều lắm rồi. Tôi không thể tha thứ được nữa.

Sơ ngừng nói, một lúc Sơ bảo tôi :

- Theo tôi thì hướng đi bên ngoài hợp với chị hơn. Bởi thế, luôn dịp này tôi quyết định cho chị « xuất ». Chị về cho tất cả vào va-li sẵn. Ngày mai sẽ có người đưa trả chị lại cho gia đình. Tôi không chấp nhận những người ở lại để phá luật như chị. Chị về đi. Những người lãng mạn sẽ không có chỗ đứng trong Dòng. Khuya rồi. Chị về cho tôi ngủ.

- Em... van Sơ. Em lạy Sơ. Em xin Sơ tha cho em.

Mặc tôi khóc. Mặc tôi van. Sơ với tay tắt đèn :

- Khuya rồi, chị về đi cho tôi nghỉ.

Tôi vùng đứng dậy nói hai tiếng cảm ơn rồi trở về phòng ngủ. Phúc đã ngủ. Các bạn tôi đã ngủ cả rồi. Phòng ngủ yên lặng đến dễ sợ. Tôi bước đến bên giường

42 | Uất Kim Hương

Hồng Phúc, đứng thật lâu bên Phúc. Tôi muốn nói cùng Phúc một lời cuối, một lần cuối « Rán tu nghe ». « Cầu chúc cho Phúc những tháng ngày an lành trong nhà Chúa ».

Tôi tìm về phòng Mẹ. Im lặng. Mẹ đã ngủ rồi. Tôi đưa tay gõ vào cửa. Một lần. Hai lần. Rồi tiếng Mẹ :

- Ai tìm Mẹ đây ?

Giọng tôi lạc trong nước mắt :

- Thừa Mẹ, con.

Mẹ mở cửa. Bật đèn. Tôi bước vào :

- Con đến với Mẹ vào giờ này hẳn là làm phiền Mẹ lắm. Con biết, xin Mẹ miễn lỗi cho.

- Con đừng nghĩ thế. Với Mẹ, các con đến giờ nào mà chẳng được. À, mà sao con khóc ? Lại buồn ? Con đến với Mẹ có chuyện gì thế ?

Tôi đan hai tay lại, buồn bã :

- Con đến chào Mẹ lần cuối.

Mẹ :

- Tử Đình Hương ! Con tỉnh đấy chứ ? Con nói như thế nghĩa là sao con ?

Tôi mím môi chặt để khỏi bật khóc trước mặt Mẹ.
Giọng tôi lạc hẳn :

- Sơ Thịnh Sư đã quyết định phân con. Ngày mai con sẽ rời viện sớm. Con sẽ sống một cuộc đời mới. Con...

Mẹ kéo tôi ngồi xuống ghế, hỏi dồn :

- Con làm sao vậy con ? Con rời viện thật hả ? Tại sao lại có những chuyện kỳ lạ và bất ngờ như thế này được ? Không, không thể được. Nơi con, Mẹ đọc thấy con có đủ khả năng để sống đời tận hiến. Con không thể ra đi.

- Tại sao Mẹ lại nói thế ? Con không thể ở lại thì đúng hơn. Sơ Thịnh Sư đã quyết định cho con rời. Có lẽ đó là ý Chúa.

- Không... à, mà làm sao Sơ lại quyết định cho con cuộc ra đi này ?

Tôi mặc cảm :

- Con là một kẻ tội lỗi. Con không xứng với tình yêu Chúa.

Rồi tôi cầm lấy tay Mẹ, nhìn thẳng vào mắt Mẹ :

- Mẹ, con khổ quá. Con mất Huy. Con mất Chúa. Thế là hết. Nhưng mọi sự đã được an bài từ muôn thuở. Nên con sẽ cố gắng chấp nhận. Ngày mai con đi. Mẹ nhớ

44 | Uất Kim Hương

cầu nguyện cho con.

- Chuyện gì vừa xảy ra cho con vậy ? Nói cho Mẹ nghe coi. Mẹ sẽ can thiệp giúp con.

Mẹ ! Sao Mẹ không hát hủi con, xua đuổi con như Sơ Thỉnh Sư ? Sao Mẹ hiền lành và bao dung đến thế ? Mẹ không khinh con tội lỗi sao ?

Mẹ giục tôi trả lời. Tôi thưa :

- Lỗi con nặng lắm, kể cho Mẹ nghe chắc gì Mẹ đã dung tha. Nhưng với tin yêu, con không giấu gì Mẹ cả. Thưa Mẹ tối nay sau giờ cơm tối, con bỏ giờ họp mặt. Sơ Thỉnh Sư biết. Sơ nhìn con nghiêm khắc kèm tặng một câu nói mỉa mai. Biết lỗi, sau giờ kinh tối, con tìm về phòng Sơ nhận lỗi và nhận hình phạt nhưng với Sơ con là kẻ tội lỗi không thể dung tha một lần nữa. Nên Sơ quyết định cho con rời Dòng. Có thể thôi.

Tôi gục đầu xuống nghe chán chường vậy kín tâm can, nghe buồn nản ngự trị tận con tim, hẳn lên khuôn mặt, bao lấy châu thân. Mắt tôi giờ ráo hoảnh, môi và cổ họng khô hẳn đi như hằng tuần thiếu nước.

Tiếng Mẹ vẫn êm đềm, hiền lành và dịu ngọt như thuở nào :

- Đừng buồn nữa con. Mẹ sẽ can thiệp để con được

ở lại.

- Con thành thật cảm ơn Mẹ. Vì thương con nên mẹ muốn giữ con lại với Chúa. Nhưng với Bề Trên trực tiếp thì cuộc sống bên ngoài hợp với tâm hồn lãng mạn của con hơn. Mẹ hãy để con đi. Và xin Mẹ nghĩ rằng con bao giờ cũng mơ làm người yêu của Chúa. Mẹ ! Thế là con vĩnh viễn xa những ngày tu thân, khắc khổ... Thế là con vĩnh viễn xa Mẹ, xa các Sơ. Nhưng Mẹ...

Mẹ đưa tay bụng lấy miệng tôi :

- Tử Đình Hương ! Con đừng nói nhảm. Mẹ sẽ can thiệp để con được ở lại.

- Con không thể ở lại được nữa. Con sợ cái nhìn nghiêm khắc của Sơ Thánh Sư. Con sợ những lời nói lạnh lùng của Sơ.

Mẹ vuốt lại những sợi tóc lòa xòa trước mặt tôi. Rồi đặt tay lên vai tôi, Mẹ nói :

- Tử Đình Hương ! Nghe Mẹ đi con. Hãy vứt bỏ lại mọi đau khổ của cuộc sống. Vươn lên trong niềm đau khổ để xứng đáng với địa vị của Nữ Hoàng mai ngày. Con đã đoạn tuyệt với Huy thì hãy yêu Chúa cho trọn kiếp. Chỉ còn hơn một tháng nữa là con mặc áo dòng. Màu áo tượng trưng cho những đau khổ, thử thách đó con.

Mẹ ngừng nói nhìn tôi. Ánh mắt Mẹ buồn quá đổi. Ánh mắt đó đã một lần nhìn tôi tin tưởng. Quá khứ chạy trở về. Huy hiện ra. Buồn. Buồn như tôi.

- Mẹ, con đã cố gắng nhiều trong việc tìm quên Huy và con bất lực. Đến giờ phút này thì con vẫn nhớ Huy. Con có xứng đáng với địa vị Nữ Hoàng cao xa đó không?

- Con đừng nản lòng. Chúa đòi hỏi nơi con sự cố gắng. Thôi, đã khuya rồi, con về nghỉ đi kéo mai lại mệt và bệnh không chừng.

Tôi lắc đầu :

- Con không thể ngủ đêm nay.

- Nghe Mẹ đi con. Về nghỉ cho khỏe. Ngày mai mọi chuyện sẽ xóa đi.

Tôi ngồi yên, nghe mệt mỗi trườn khắp thân thể. Tôi thềm lấy một phút giây thoải mái cho tâm hồn mà giây phút ấy có lẽ sẽ không bao giờ đến. Nghĩ đến ngày mai rời viện, nước mắt tôi trào ra, chảy dài, chảy dài... Tôi biết chắc Mẹ tôi buồn nhiều. Ba tôi không nói năng chi. Còn các anh tôi nữa. Rồi anh Cường, anh sẽ nghĩ gì về tôi ? Mến thương của ngày trước anh dành cho tôi có còn không ?

- Về ngủ đi con. Ngày mai mọi sự sẽ được xóa đi mà.

Nói rồi Mẹ dìu tôi về phòng ngủ, soạn giường giúp tôi. Mẹ ghi lên trán tôi hình Thánh Giá, cầu chúc bình an rồi nhẹ nhàng rời phòng. Tôi nhắm mắt lại cố tìm giấc ngủ.

Tôi chỗi dậy với đầu óc nặng trĩu và đôi mắt sưng húp. Từ phòng rửa mặt ra tôi thay nhanh bộ đồ dài và đến nguyện đường với nỗi buồn vô tận. Gặp Mẹ, Mẹ nói với tôi :

- Hãy dâng lên Chúa nỗi khổ tâm của con và cầu Ngài ban sự bình an cho hồn.

Đến giờ điểm tâm tôi ngồi vào bàn lấy lệ. Phúc khẽ hỏi :

- Tử Đình Hương buồn gì đó ? Lại khóc nữa sao mà mắt sưng húp đến thế ?

- Rán tu nghe Phúc. Tử Đình Hương sắp xa Phúc.

- Hà ? Thật sao Tử Đình Hương ?

Tôi gật nhẹ đầu, rời bàn ăn. Sau đó tôi theo Mẹ đến phòng Sơ Thánh Sư. Mẹ hỏi Sơ :

- Joseph ! Con quyết định cho Tử Đình Hương « ra » sao ?

48 | Uất Kim Hương

Sơ Thỉnh Sư :

- Đúng như Mẹ nói.

- Con cho Tử Đình Hương ra vì lý do gì ?

- Con thấy Tử Đình Hương không xứng đáng ở trong tu viện. Mẹ thử nghĩ : Tu mà còn yêu với thương, rồi phá luật lệ thì ở lại để làm gì ? Mẹ không nghĩ như con sao ?

Mẹ :

- Con không thể quyết định mọi chuyện một cách đột ngột như vậy. Và nhất là quyết định trong một phút nóng nảy. Hương lãng mạn, nhưng đang là tuổi mới lớn làm sao tránh khỏi điều đó. Cái cần là sự cố gắng. Joseph, hãy dung tha...

Giọng Mẹ bỗng xa xăm lạ thường :

- Mẹ không muốn khơi lại chuyện xưa. Nhưng giờ phút đây Mẹ buộc lòng phải khơi lại. Hẳn con không quên thời thử thách của con chứ.

Qua câu nói của Mẹ tôi lờ mờ hiểu : thuở mới lớn Sơ cũng từng yếu đuối. và cũng được sự dung tha của Mẹ như tôi.

- Joseph ! Mẹ đã khoan hồng với con sao con không đối xử với Tử Đình Hương như thế ? Theo Mẹ thì Tử Đình Hương có đủ khả năng để sống đời tận hiến.

Sơ khăng khăng :

- Là Bề Trên trực tiếp của Tử Đình Hương con hiểu Tử Đình Hương hơn mẹ. Con không muốn và không thể chấp nhận Tử Đình Hương ở lại. Tại sao Mẹ lại buộc con phải cho Tử Đình Hương ở lại ? Con nhất định lắm rồi.

Tôi vùng ra cửa :

- Mẹ đừng giữ con lại làm gì nữa. Giữ con lại chỉ khổ cho Mẹ, cho Sơ Thỉnh Sư, cho các sơ và cho con mà thôi.

Mẹ cầm tay tôi giữ lại :

- Con đi ? Đi đâu bây giờ ?

- Con đi tìm Huy. Tìm Huy để nói lại những ngày yêu thương. Hiện tại con yêu anh ấy và con tin anh ấy yêu con.

Mẹ giữ chặt tay tôi :

- Tử Đình Hương ! Bình tĩnh một chút đi con. Sao mà con bốc đồng quá !

Tôi thở dài, đứng yên. Một sự yên lặng rơi xuống nặng nề và ngột ngạt. Mẹ còn giữ con lại để làm gì ? Đừng dung tha cũng đừng thương hại. Con chán ngán tất cả. Con muốn thoát ly chốn này. Bởi con ở lại chỉ gây cho Mẹ nhiều buồn phiền lo lắng, tạo cho các Sơ lắm khổ đau. Con ra đi thì mẹ con ngất xỉu. Khuôn mặt phúc hậu và đôi mắt đẹp như hai vì sao của mẹ phải buồn...

Ý nghĩ tự tử chợt đến trong đầu óc tôi. Thật hấp dẫn. Tôi muốn uống một liều Midol để đi về cõi chết... Nhưng tôi nghĩ đến mẹ, đến những người thân yêu, đến tôn giáo tôi đang dự. Vả lại chết chỉ đưa đến chỗ bế tắc mà thôi. Có giải quyết được gì đâu. Rõ là khổ. Tôi cúi đầu xuống, khóc lặng lẽ. Những giọt nước mắt rơi rơi, tôi tưởng chừng như những giọt sầu thì nhau rụng xuống trong đời tôi. Tôi vùng lên :

- Con không thiết gì nữa. Không ai hiểu và cảm thông cho con cả.

Mẹ thở dài nhìn tôi, nhìn Sơ ngao ngán. Mẹ hỏi gì Sơ. Sơ im lặng, khuôn mặt đăm chiêu khác thường. Hình như Sơ muốn nói gì với Mẹ. Bộ điệu Sơ lúng túng, khó khăn. Thừa lúc Mẹ gạn hỏi Sơ, tôi vụt chạy về phòng ôm mặt khóc, mặc cho mọi chuyện diễn tiến.

CHƯƠNG BA

Nhờ sự can thiệp của Mẹ Bề Trên, tôi được ở lại. Hình phạt phải chịu là ba tuần giúp bếp. Nhưng mọi sự đã qua đi êm đẹp.

Hôm nay là ngày mặc áo dòng của tôi. Cả gia đình tề tựu đông đủ, có cả anh Cường. Tôi sung sướng ra mặt, cười nói huyên thuyên. Sau buổi tiệc trà tôi chụp hình chung với gia đình, với Hồng Phúc. Tôi mời Mẹ Bề Trên và cả Sơ Thịnh Sur cùng chụp hình để kỷ niệm ngày hồng phúc. Thấy tôi vui, Mẹ Bề Trên nói :

- Mẹ cầu cho niềm vui đậu lại nơi con thật lâu để con thấy đời tận hiến là một hạnh phúc.

Sơ Thịnh Sur ôm lấy tôi :

- Sơ có lời mừng Tử Đình Hương. Bây giờ Tử Đình Hương là Fiancée của Chúa. Tử Đình Hương nhớ cầu Chúa cho Sơ bớt phần nộ đi nghe !

Mọi người đều đến với tôi bằng nụ cười kèm theo lời cầu chúc tốt đẹp làm tôi sung sướng và quên hết mọi buồn đau.

Ngày vui qua mau. Trời đã về chiều. Ba mẹ và các anh chị lần lượt hôn tôi, cầu chúc bước trọn đường tình cùng Chúa. Rồi mọi người ra xe. Chị Hà nán lại với tôi :

52 | Uất Kim Hương

- Ngày vui qua rồi phải không em ? Từ đây em là Fiancée của Chúa và hai năm sau với địa vị Nữ Hoàng cao xa. Cái tên Tử Đình Hương theo ngày tháng bị lãng quên; mọi người sẽ gọi em là Fidèle. Cuộc đời em đã hiến dâng, chị muốn em hiến dâng cho trọn. Chị muốn em quên đi mọi chuyện, vứt bỏ khỏi lòng mình tất cả. Tử Đình Hương, chị hỏi em chuyện này nhé !

- Chuyện gì vậy chị ?

- Em hứa với chị một điều đã.

- Điều gì chị ? - Tôi hỏi.

- Tử Đình Hương hứa với chị là không buồn.

- Vâng, em hứa. Chuyện gì vậy chị ? Chị nói đi. Em lo ghê.

Chị Hà bút tay :

- Điều mà chị sắp nói sẽ làm cho Tử Đình Hương buồn.

Nụ cười nở trên môi, tôi nói :

- Chị Hà hôm nay sao mà rào đón kỹ quá. Chuyện gì thì chị cứ hỏi, cứ nói đi. Em đã hứa với chị là không có buồn rồi mà. Nào, chị định hỏi em gì đây ? Hỏi lên không là em giận liền.

- Chị muốn hỏi Tử Đình Hương...

- Trời ơi ! Thì chị hỏi đi. Cứ bảo là hỏi Tử Đình Hương... mà chả hỏi. Kỳ ghê.

- Mà thôi, trước sau gì rồi Tử Đình Hương cũng biết.

- Chị giấu em chuyện gì ? Chị nói cho em rõ ngay. Chuyện gì hả chị ?

- Là ngày vui chị muốn em vui cho trọn. Em đã buồn nhiều lắm rồi. chị không muốn...

Tôi nói :

- Dù sự thật đó có làm cho em khổ thì xin chị cũng đừng giấu em. Sự che giấu càng làm cho em khổ hơn thôi.

Im lặng. Rồi tiếng chị :

- Tử Đình Hương ! Chị muốn biết em có còn yêu Huy không ?

Tôi tiu nghỉu :

- Lại chuyện Huy. Chị ạ, giữa em và Huy bây giờ làm gì có yêu với thương nữa. Em đã đốt thư Huy. Sự ở lại của em đã nói lên điều đó.

- Tử Đình Hương ! Tại sao em dối chị ? Em muốn chạy trốn sự thật ngang trái này phải không ? Nhưng làm sao em qua được mắt chị.

Rồi chị kể lể :

- Cách đây một tháng, Huy có viết thư cho chị. Huy hỏi chuyện em rất nhiều. Chị đã trả lời thư Huy. Chị cho Huy hay là em sắp mặc áo dòng. Chị khuyên Huy nên quên em đi bằng cách tìm một hình ảnh khác.

Tôi hoảng hốt :

- Hả ! Chị bảo sao ? Chị khuyên Huy quên em à ?

- Em buồn lắm, chị biết. Nhưng mọi chuyện phải là thế. Em với Huy phải tìm quên nhau. Tình yêu giữa em và Huy phải bị giới hạn.

Tôi rung rung khóc :

- Chị còn nói gì với Huy nữa không ?

- Không.

- Chuyện em đốt thư Huy ?

- Chị không muốn Huy khổ nếu thật sự Huy yêu em.

Có tiếng còi xe dục vang lên. Chị Hà cầm tay tôi :

- Em ở lại cố gắng mà tu. Đừng nghĩ gì cả, cũng đừng buồn. Gần mấy tháng nay chị trông em xanh xao và gầy hơn trước... năm đến là năm nhà tập Giáo Luật. Em sẽ không được một liên lạc nào với chị, với gia đình nhưng đừng vì thế mà buồn. Khi năm nhà tập giáo luật qua rồi chị và ba mẹ sẽ trở lại thăm em ngay. Hằng ngày cố gắng chu toàn bốn phận và tìm vui trong đó. Chị cầu chúc Tử Đình Hương ở lại vui nhiều, sống trọn đời thánh. Chị sẽ cầu nguyện nhiều cho Tử Đình Hương. Chị về nhé ! Mà Tử Đình Hương cười lên chứ ! Ngày vui ai lại khóc bao giờ.

Tôi gượng cười cho chị yên lòng. Chị hôn nhẹ tay tôi từ giã. Tôi trở về phòng nghe nỗi buồn lấn át niềm vui.

CHƯƠNG BỐN

Fidèle ơi ! Đi nhà khách kia !

Tôi nhìn Nathalie ngạc nhiên :

- Bộ Nathalie điên sao ? Đang là năm nhà tập giáo luật mà gặp khách sao được hả ?

- Nathalie vừa gặp Mẹ. Mẹ dạy gọi Fidèle đi nhà khách đấy.

Tôi đứng dậy xếp vội cái khăn đang làm dở, nghe lo lo trong lòng. Năm nhà tập giáo luật là năm nhặt nhắt. Trong năm này chúng tôi chỉ được phép giao tiếp với Mẹ, với Sơ giáo tập, với các bạn đồng lớp... Được gọi đi nhà khách quả là trường hợp đặc biệt. Chắc có chuyện không hay. Tôi tìm về phòng khách với niềm lo nỗi sợ. Tôi bước từng bước thật chậm và muốn cho con đường dài thêm mãi để tai tôi chậm nghe tin chẳng lành được phút nào hay phút ấy.

Tôi bước vào phòng khách. Nét ngạc nhiên hiện dần lên mặt. Người đợi tôi là... Huy. Tôi lặng người nhìn Huy và ngạc nhiên vì cái phép của Mẹ. Tại sao Mẹ lại cho tôi gặp Huy nhỉ ? Gặp Huy để nói gì với anh đây ?

- Tử Đình Hương không tiếp anh sao ?

Huy vừa hỏi vừa nhìn tôi. Tôi đọc thấy trong mắt anh cả một nỗi buồn vô tận. Tôi bước sâu vào phòng khách. Huy kéo giùm tôi cái ghế. Tôi chưa vội ngồi xuống. Bởi ngồi xuống là nhận lời tiếp chuyện với Huy. Mà tôi biết phải ăn nói làm sao với Huy đây. Tôi vẫn đứng. Huy vẫn ngồi. Vẫn buồn bã. Cuối cùng tôi nhận lời tiếp Huy. Ngồi vào ghế, tôi cúi đầu im lặng. Huy hỏi tôi :

- Em không nói chi với anh sao ?

Huy nhìn tôi. Huy chờ đợi. Tôi đọc được cả một niềm tin qua mắt anh. Nhưng... tôi nhìn lại chiếc áo dòng của mình và tôi lạnh lùng :

- Sao anh trở lại đây ?

Huy nhìn tôi cười thật nhỏ, buồn :

- Em không hiểu vì sao à ?

- Em hiểu. Nhưng bây giờ em là người của Chúa. Anh trở lại mà chi ?

Huy nhìn thẳng vào tôi :

- Anh hiểu là không nên đến đây. Anh đến đây chỉ phiền cho em. Nhưng cuối cùng anh đã đến, đến theo một thôi thúc trong lòng, một thôi thúc không thể cưỡng lại... Vì sao chắc em hiểu.

58 | Uất Kim Hương

Rồi Huy trách tôi :

- Tử Đình Hương ! Em tàn nhẫn với anh lắm.

Tôi rung rung khóc :

- Anh cứ oán trách, cứ nặng lời đi. Em...

Huy bồi rồi :

- Em hiểu lầm anh. Anh không trách em vì sự lựa chọn của em. Mà anh trách em là ngày lễ của em sao em không cho anh hay để đến mừng em.

Mừng em ? Tại sao lại có những chuyện không tưởng này được. Ngày lễ mặc áo dòng của tôi so với tuổi thiếu nữ mới lớn, cũng như ngày « lễ hỏi ! » làm sao tôi dám mời anh đến dự ! Với tôi, mời Huy đến dự lễ còn tàn nhẫn gấp mấy lần im lặng. Mà sao Huy lại nghĩ sự im lặng của tôi là một tàn nhẫn ? Anh nói thế có đúng sự thật của lòng anh không ? Hay anh chỉ nói để thỏa mãn sự kiêu hãnh của một người con trai ?

Tôi nhìn Huy :

- Trong chiếc áo dòng này, em là của Chúa. Và em không mơ ước gì hơn cả. Thôi, anh về đi. Đừng nói gì nữa. Em xin anh.

Huy buồn bã :

- Tử Đình Hương đuổi anh ?

Tôi lắc đầu :

- Em không đuổi anh. Nhưng em không muốn kéo dài những giây phút gặp gỡ này bởi không ích lợi cho ai cả. Và lại, chắc gì anh trở lại đây khi anh biết là...

- Chuyện gì hả Tử Đình Hương ?

Giọng tôi chùng xuống :

- Người anh thương đã đốt thư anh.

- Anh biết cả rồi.

- Hà ? Anh biết cả rồi ? Ai nói với anh điều này ?

Huy gật đầu :

- Chị Hà đã nói với anh chuyện đó. Nhưng anh ngỡ chỉ là một chuyện bịa đặt để ngăn cản anh trở lại. Anh đâu có ngờ...

- Bây giờ hẳn là anh hối hận vì sự trở lại này ?

Không trả lời tôi, Huy đi lại trong dáng điệu suy nghĩ.
Rồi anh quay lại hỏi tôi :

60 | Uất Kim Hương

- Với em anh bây giờ là kẻ xa lạ phải không Tử Đình Hương ? Phần anh thì vẫn thương yêu em như thuở nào.

Quá khứ rộn ràng trở về và nỗi buồn ray rứt được giấu kín từ đáy tâm tư bỗng sôi trào. Tôi không thể trả lời anh, tôi khóc. Huy kín đáo trao cho tôi chiếc khăn tay :

- Em lau nước mắt đi. Đừng khóc nữa.

Tôi chùi vội nước mắt nói với Huy :

- Anh ạ, sự lựa chọn nào cũng có sự buồn khổ cả. Theo Chúa, em mất anh. Theo anh, em phải bỏ chốn này. Em bị dằn co rất nhiều nhưng cuối cùng em chọn ở lại. Bởi vì...

- Bởi vì em kiêu sa lộng lẫy. Còn anh vô nghĩa, tầm thường.

Tôi khổ sở :

- Xin anh đừng mĩa mai Tử Đình Hương. Tử Đình Hương bao giờ cũng là Tử Đình Hương của hai năm về trước. Có một điều là Tử Đình Hương muốn phục vụ nhiều người... Thế thôi.

- Xin có lời mừng em.

- Cảm ơn anh.

Rồi im lặng. Huy cúi đầu. Dáng anh nghĩ ngợi. Tôi nhìn chăm chăm Huy. Huy là một người con trai khác thường thật. Tôi không hiểu vì sao Huy lại đam mê tôi một cách kỳ lạ như vậy nữa. Hai năm tôi không một lời nói mà Huy vẫn viết thư đều cho tôi. Tôi đốt thư Huy, Huy vẫn còn quay trở lại. Thật là khó hiểu. Huy yêu tôi thật sao ? Dù thế thì tôi vẫn không thể làm gì hơn. Đời tôi đã thuộc về Chúa rồi. Lời chị Hà vang vọng trong tôi « Từ đây em là fiancée của Chúa. Em là Fidèle. Cuộc đời em đã được hiến dâng. Hãy hiến dâng cho trọn vẹn ». Tôi nói với Huy :

- Đời Tử Đình Hương đã dâng hiến, Tử Đình Hương không muốn đòi lại, anh hiểu giùm Tử Đình Hương đi. Với anh Tử Đình Hương vẫn là Tử Đình Hương, nhưng với tất cả mọi người Tử Đình Hương là Fidèle. Anh hiểu Fidèle là gì chứ !

Huy đứng dậy. Tôi biết tự ái của một người con trai không cho phép Huy ngồi lại nữa. Huy nói với tôi :

- Vâng. Anh hiểu. Thôi, anh đi để khỏi phiền em.

Huy bước ra cửa. Tôi gọi : « anh Huy », rồi ôm mặt khóc. Tiếng Huy :

- Em đừng khóc nữa...

Rồi Huy nói miên man :

- Anh không đến đây để khơi dậy trong em những kỷ niệm đã chết. Nhưng anh đến theo một thôi thúc bên trong. Anh đến đây là vì em. Em là một bông hoa kiêu diễm ngát thơm. Anh muốn có em bất cứ giá nào. Nhưng em đã là của Chúa, nên dù yêu em, yêu tha thiết nhất trong đời, thì anh, anh không thể giành em với Chúa... Thôi, em ở lại với Chúa, gắng mà tu thân và cầu nguyện nhiều cho anh. Ngày mai anh đi xa...

Tôi thẳng thốt :

- Anh đi xa ? Đi đâu hả anh ?

- Anh sắp đi qua Ba-lê học hai năm. Mọi sự đã sẵn sàng rồi. Ngày mai anh trở lại Đà Lạt, ở lại hai hôm, sau đó lên Sài Gòn. Chuyến bay mười giờ sẽ đưa anh vào thành phố « ánh sáng ».

Tôi im lặng cúi đầu, khóc. Tiếng Huy trầm ảm đều đều bên tai tôi :

- Em khóc, em buồn, anh cũng không vui. Nhưng dù sao thì cuộc đời của anh, số kiếp của em đều phải tùy thuộc vào Chúa... Thôi, nín đi em. Ngày mai anh đi. Em ở lại nối dài những ngày tu thân. Sớm hôm bên nhà Chúa hãy nguyện cầu cho anh. Anh chỉ mong có vậy thôi.

Huy bước ra cửa. Tôi kéo lấy tay anh :

- Huy ! Anh đi thật sao ?

Huy buồn bã :

- Anh là một kẻ đến sau. Nên anh đành chấp nhận hiện tại đắng chát này. Nếu em còn yêu thương anh thì anh chỉ xin em một điều...

Tôi sốt sắng :

- Em sẽ làm tất cả.

- Thật nhé !

- Em không đùa anh.

Huy hỏi lại tôi :

- Tử Đình Hương nghe lời anh thật nhé !

Tôi « dạ » nhỏ, thoáng buồn. Huy nói :

- Anh rất hối hận vì đã trở lại đây. Sự trở lại của anh gây nhiều phiền phức cho em quá. Lẽ ra anh nên im lặng để cho em sống hạnh phúc trong tình yêu Chúa. Nhưng xin một lần trở lại để không lừa dối con tim. Bây giờ lời xin cuối cùng của anh là muốn em quên anh đi.

64 | Uất Kim Hương

Huy bước ra cửa. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh quay trở lại, mở va-li ra, lấy cuốn tập màu tím nhạt. Trao cho tôi, anh nói :

- Suýt nữa anh quên. Đây là cuốn nhật ký của anh. Khi viết nó anh không nghĩ sẽ có ngày trao cho ai. Bởi thế anh viết rất thực. Khởi đầu những ngày anh quen em đến nay. Bây giờ anh gửi lại cho em. Hãy nhận và đọc qua một lần để tin anh không lừa dối em.

Anh đặt nhật ký vào tay tôi, siết tay tôi một lần rồi chào tôi ra đi. Tôi bình tĩnh lạ thường :

- Chúc cho anh cuộc đời êm xuôi.

Huy quay lại :

- Cảm ơn Tử Đình Hương. Chúc Tử Đình Hương những tháng ngày vui bên Chúa.

Tôi nhìn theo Huy cho đến khi hai cánh cửa đóng kín tôi mới quay vào.

Tôi trở về phòng, cho băng nhựa vào máy, nghe bản nhạc ung ý để nỗi buồn trĩu nặng lên mắt. Phải chăng đời tôi sinh ra chỉ để ném trái đắng, chỉ để khóc cho thân phận mình ? Khuôn mặt Huy hiện ra. Đôi mắt Huy buồn. Đôi mắt đã ám ảnh tôi từ hai năm nay và có lẽ sẽ

ám ảnh tôi suốt những ngày còn lại...

Tiếng hát bị cắt đứt bất ngờ. Tôi ngừng khóc, quay lại nhìn. Mẹ Bè Trên đang đứng sau lưng tôi. Tiếng Mẹ dịu dàng :

- Tử Đình Hương ! Fidèle ! Con buồn lắm phải không?

Tôi gắt gỏng :

- Mẹ đừng hỏi gì con nữa. Hãy để cho con khóc. Hãy để cho con những phút giây im lặng.

Mẹ ngồi xuống bên tôi, đặt tay lên vai tôi :

- Mẹ biết con đang buồn. Mẹ sẽ cầu Chúa cho con. Con ạ, cuộc đời cũng như bầu trời. Có những lúc trong sáng bình an, thì có những lúc mây mù giăng kín, buồn bã vây quanh !

Tôi chợt nghe hối hận. Mấy tháng nay tôi thay đổi lạ lùng. Tôi hay nói như hét, hay gắt gỏng xua đuổi mọi người. Tôi không hiểu tại sao mình lại làm như thế nữa. Nỗi buồn hiện tại do tôi gây ra chứ. Tôi khóc. Mẹ nhìn tôi, tiếp :

- Tử Đình Hương ! Fidèle ! Mọi sự đã qua rồi. Đừng buồn cũng đừng khóc nữa. Nghỉ đi con ! Ngày mai mọi cuộc sống bình thường trở lại.

66 | Uất Kim Hương

- Thừa Mẹ, con thấy con không còn xứng đáng để ở lại.

- Tại sao con lại nghĩ như thế ?

- Thật đấy Mẹ ạ. Nếu Mẹ nghe biết những gì đã xảy ra giữa con và Huy thì chắc gì Mẹ còn dung tha một lần nữa. Thế nhưng con không muốn giấu giếm gì Mẹ cả. Con xin trình bày cho Mẹ rõ.

Mẹ ngăn tôi lại :

- Con khỏi trình bày. Mọi chuyện Mẹ đã biết cả rồi.

- Mẹ nói sao ? Mẹ biết cả rồi à ?

Mẹ gật đầu :

- Phải. Mẹ đã biết tất cả. Điều đó có chi lạ đâu con.

Mẹ nói đúng. Điều đó không có chi lạ. Là Bê Trên Mẹ có quyền theo dõi tôi trong mọi giờ giấc... Chỉ cần đứng bên trong bức rèm là Mẹ có thể biết mọi chuyện xảy ra... Tôi qui tội cho Mẹ :

- Là năm nhà tập giáo luật con cần sự yên tĩnh cho tâm hồn tại sao Mẹ lại cho con gặp Huy ? Mẹ nghĩ như thế không tai hại cho con sao ? Chỉ tại Mẹ...

- Mẹ biết làm như thế chỉ xáo động tâm hồn con.

- Thế thì tại sao Mẹ không từ chối ?

- Fidèle ! Không như con nghĩ. Mẹ đã từ chối !

- Mẹ đã từ chối ? Không ! Chính Mẹ cho gọi con đi nhà khách mà.

- Fidèle ! Con hãy nghe Mẹ nói. Con biết không, cậu ấy đến đây xin gặp con nhiều lần lắm. Mẹ đã từ chối, không phải một lần, hai lần, ba lần nhưng hơn cả chục lần.

Tôi mở to đôi mắt :

- Hơn cả chục lần hả Mẹ ?

- Đúng. Hơn một tuần nay không chiều nào cậu ấy không đến. Và không lần nào cậu ấy không khóc van với Mẹ. Mẹ đã từ chối. và Mẹ định từ chối đến cùng. Nhưng cậu ấy van xin với Mẹ hết lời. Cậu ấy mong gặp con một lần và hứa sẽ để con lại với Chúa. Và Mẹ đã xiêu lòng.

Rồi Mẹ kết luận :

- Phần lớn lỗi tại Mẹ. Còn con, con không lỗi gì cả. Thân phận của con người là yếu đuối. Bởi thế con đã có những phút yếu đuối nhưng không can gì. Miễn là con cố gắng.

68 | Uất Kim Hương

Tôi trao cuốn tập cho Mẹ :

- Thừa Mẹ đây là cuốn nhật ký Huy gửi lại con.

Mẹ cầm lấy, lật ra, liếc nhanh qua. Trao cho tôi Mẹ nói :

- Con đọc những giòng này đi.

Tôi hỏi :

- Mẹ cho phép ?

Mẹ gật đầu, trao cuốn tập cho tôi. Tôi đón nhận và đọc.

Ngày 15 tháng 4 năm 70

Ô hay ! Mình vô duyên thật. Đã bảo quên người ta đi mà sao vẫn thấy nhớ nhung nhiều. Đã bảo quên người ta đi mà sao nghe hồn mình nức nở, nghe mi trĩu nặng... Như thế nghĩa là sao nhỉ ? Tử Đình Hương ơi ! Hình như anh đã yêu... Anh yêu em mất rồi. Em có hay không ?

Chiều buồn 24-5-70

Thế mà đã qua rồi một năm...

Chiều nay trên những đồi núi này từng cặp anh chị sổng bước bên nhau, tay đan tay làm mình nhớ mùa hè năm trước chi lạ... Mình nhớ thật nhiều những buổi

chiều đẹp mình đi bên cạnh người ta. Tay không đan tay nhưng lòng cùng thương mến...

Những ngày ấy bây giờ còn đâu nữa ? Tất cả đã trở thành kỷ niệm khó nhạt nhòa trong ta. Ta mãi vẫn mến thương người con của Chúa...

Mình lang thang trên những nẻo đường xưa cho đến khi chiều thật xuống mới quay về...

Lạy Chúa ! Xin giúp con tìm quên được nàng.

Đà-lạt khuya 27-5-70

... Mẹ nói với mình :

- Huy ! Đạo này mẹ thấy con có ít nhiều thay đổi. Chắc là si cô nào rồi phải không ?...

- Đâu có mẹ. Tại con học nhiều nên ngẩn ngơ đấy chứ.

Mẹ mình cười :

- Nè đừng hòng mà qua mắt mẹ được nhé !... Mà thôi, có gì đâu mà phải giấu mẹ hả con ?

Mình lắc đầu :

- Con không nói đâu mẹ. Kỳ quá !

70 | Uất Kim Hương

- Có gì mà kỳ con... Nào, kể cho mẹ nghe coi. Con không tin mẹ nữa sao ?

Mình ngượng chín người, cúi đầu xuống, không trả lời. Mẹ gạn hỏi :

- Cô ta là ai mà diễm phúc đến thế con ?

- ... Tử Đình Hương mẹ ạ.

- Tử Đình Hương nào ? Người đâu mà mang tên kiêu các vậy con ?

- Người ta ở Huế.

Mẹ hỏi thêm :

- Con quen hồi nào vậy ?

- Dạ, quen hồi hè. Cô ta lên nghỉ hè ở đây.

- Cô ta làm gì hở con ?

Mình khổ sở :

- Người ta tu mẹ ạ.

Mẹ nhìn mình thật lâu, thật yêu thương. Mẹ nói :

- Thôi, người ta tu hãy để cho người ta tu... Con cố tìm quên người ta đi.

Mình cúi đầu. Buồn :

- Mẹ, mẹ dạy con cố gắng tìm quên nàng hả ? Khó quá mẹ ạ.

- Không khó đâu con. Mà dù có khó đi nữa thì con cũng phải quên người ta. Không phải cho con mà cho Chúa, cho người ta nữa. Mẹ sẽ giúp con...

Mình mừng rỡ :

- Mẹ giúp con ? Bằng cách nào hả mẹ ?

- Hết năm nay mẹ làm giấy tờ cho con qua học ở Ba Lê. Mẹ hy vọng con sẽ tìm quên được nàng.

Mình khóc :

- Chắc là...

- Đừng khóc con. Mẹ không muốn thấy Huy yếu đuối đến thế. Chùi nước mắt và vui lên nào... Con trai gì mà yếu sịu vậy ?

Mình lấy khăn lau nước mắt. Mẹ an ủi, vỗ về mình... Thật là khuya mẹ mới đi ngủ.

Tội nghiệp mẹ mình ghê !!!

Tôi gấp nhật ký lại. Mẹ trao cho tôi một phong bì :

- Thư của Huy đây. Con đọc đi.

Tôi đón nhận và đọc :

« Tử Đình Hương yêu quý.

Trước hết anh có lời xin lỗi Tử Đình Hương : Một kẻ đang cần sự yên ổn cho tâm hồn lại bị anh đến quấy phá. Và anh xin được phép viết cho Tử Đình Hương những lời cuối bằng tất cả mến thương chân thành nhất.

Tử Đình Hương yêu quý !

Ngày Tử Đình Hương mặc áo dòng là ngày anh vui nhất và cũng là lúc anh buồn không ít. Chắc em cười anh mâu thuẫn. Nhưng sự thật là thế đó. Anh vui bởi vì anh chưa làm em mất Chúa. Anh buồn bởi từ phút ấy anh mất em. Anh tự thấy mình mâu thuẫn quá. Cùng một lúc anh muốn em là của Chúa và anh lại muốn em là của anh. Nhưng anh hèn yếu, anh thua Chúa... Anh không dám ngắt lấy bông hoa kiều diễm mà Chúa đã ươm trồng trong vườn thánh Ngài.

Tử Đình Hương.

Đã là của Chúa em hãy đáp lại tiếng gọi của Người một cách nhiệt thành, Chúa đã gọi em thật rồi đó. Em có tin như vậy không ? Anh thì anh tin là thế. Bằng

chúng là Ngài đã ban cho em một sức chịu đựng vượt bậc. Nhờ thế mà giàu sang, đẹp xinh em vẫn sống nổi trong dòng tù tám năm nay. Cũng chính vì thế mà anh phải đi xa. Anh đi xa để tìm quên lãng cho chính mình, và hơn thế, giúp em tìm quên dễ dàng hơn.

Tử Đình Hương,

Đã là của Chúa em hãy yêu Người cho trọn vẹn. Hãy coi anh như một cái bóng thoáng qua trong đời em. Hãy cố quên anh. Quên anh bằng khả năng sẵn có của em. Quên anh bằng tất cả cố gắng của em. Anh chỉ mong có vậy thôi.

Tử Đình Hương em,

Sớm hôm cầu kinh trước tượng Chúa thì hãy nhớ cầu nguyện cho anh. Anh tin là Chúa sẽ thương anh, thương em. Chúa sẽ hiểu cho lòng can đảm của anh và em.

Anh không muốn nói nhiều với Tử Đình Hương. Bởi càng viết cho Tử Đình hương thì anh càng buồn. Và càng đọc thư anh thì em càng buồn hơn mà thôi.

Lời cuối cho em : Ở lại cố gắng mà tu để xứng đáng địa vị nữ hoàng cao xa đang đứng đợi. Chúc cho em những tháng ngày yên vui trong nhà Chúa. Chúc cho em sống trọn đời thánh.

Anh,

Tuấn Huy »

Tôi trả bức thư lại cho Mẹ và hỏi :

- Bây giờ Mẹ quyết định phần con như thế nào ?

- Ở luồng tuổi mới lớn sẽ có những dao động vật chất, tinh thần và sinh lý... Bởi thế Mẹ sẽ không có một quyết định nào nữa. Con cứ ở lại đây với Chúa, với Mẹ, với các Sơ...

Tôi gục đầu xuống vai Mẹ và khóc. Tôi không hiểu mình khóc vì sung sướng và cảm động trước sự bao dung của Mẹ hay là khóc cho một tình yêu vừa vỡ cánh bay xa. Có tiếng Mẹ dỗ dành. Tôi vẫn khóc không thôi. Mẹ lâm râm cầu nguyện. Mẹ dạy tôi cầu Chúa. Tôi ngược mắt lên nhìn Người. Khuôn mặt Người hình như cúi thấp xuống, rạng rỡ. Hai cánh tay Người dang ra như muốn ôm ấp tôi vào lòng, như muốn xua xa mọi buồn đau, sầu khổ trong tôi. Tượng Chúa mờ dần, mờ dần sau làn nước mắt. Khuôn mặt Huy hiện ra. Những lời âu yếm ngày nào giờ vang vang trong tôi. Rồi những lời khuyên : « Hãy coi anh như một cái bóng thoáng qua trong đời em. Hãy cố quên. Quên anh bằng tất cả cố gắng của em. Quên anh bằng khả năng sẵn có của em ». Huy muốn tôi quên anh để sống cho trọn một lý tưởng

thì tôi còn lý do nào để luyến nhớ. Vâng, em sẽ quên anh, quên anh để sống cho tình Chúa.

Tôi nhìn ra vườn. Chiều xuống, nắng phai, hoa tàn, lá úa... Tôi cúi đầu, đan chặt hai bàn tay như để tăng thêm một nghị lực mà tôi cần có để quên Huy. Tôi lắc đầu đuổi xua hình bóng Huy và nguyện cầu cho dĩ vãng không một lần được khơi dậy trong tôi.

UẤT KIM HƯƠNG